

„Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”
(Jn 20,21)

János evangélista, miután elbeszélte Jézus tragikus kereszthalálát, amely megzavarta és félelemmel töltötte el a tanítványait, meglepő hírt közöl: Jézus feltámadt és visszatért övéi közé! Húsvét reggelén ugyanis a Feltámadott felismerhetően megmutatkozott Mária Magdolnának. Ugyanaznap este pedig megjelent a tanítványoknak, akik mély fájdalmukban leverten és csalódottan bezárkóztak házukba.

Jézus keresésükre indul, mert újra találkozni szeretne velük. Nem számít, hogy megtagadták és elmenekültek a veszély elől, hanem inkább megmutatja nekik a szenvedések nyomát a kereszten meggyötört testén, a sebhelyet a kezén és átszúrt oldalán. Első szavaival békét kíván: igazi ajándék ez, mely a lélek mélyére hatol, és átalakítja az életünket.

A tanítványok ekkor végre felismerik, és újra öröm tölti el őket, mert ők is úgy érzik, begyógyultak sebeik, vigaszt és fényt találnak újra együtt Urukkal és Mesterükkel.

Ezután a Feltámadott nagyon fontos feladatot bíz erre a kis, törékeny csoportra: menjenek ki az utakra, és vigyék a világba az evangélium újdonságát, ahogyan Ő tette. Micsoda bátorság a részéről! Amint az Atya bízott őbenne, Jézus is teljesen megbízik tanítványaiban.

Végül Jézus – fűzi hozzá János evangélista – „rájuk lehel”, azaz megosztja velük benső erejét, a szívet és elmét megújító Szeretet-Lelkét.

„Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

Jézus átélte az emberi lét teljességét: megtapasztalta a barátság örömét, a megtagadás fájdalmát, a munka fáradságát és az úton lét fáradtságát; tudja, hogy milyenek

vagyunk, ismeri a korlátainkat, a szenvedést és a kudarcot, amelyet nap mint nap megtapasztalunk. És mint a bezárkózott tanítványokat, bennünket is fölkeres egyenként a sötétségünkben, bezártságunkban, és megbízik bennünk.

A feltámadt Jézus azt kéri, hogy járjuk vele együtt a béke és az élet útját, hogy aztán ebben másokat is részesíthessünk. Elküld, hogy tanúságot tegyünk a vele való találkozásunkról, hogy „kilépjünk” önmagunkból, törékeny biztonságaink és korlátaink közül, hogy időben és térben folytassuk a küldetését, amelyet az Atyától kapott: adjuk hírül, hogy Isten a Szeretet.

„Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

Chiara Lubich ezt az életigét 2005 májusában így magyarázta: „Ma már nem elégségesek a szavak. [...] Az Evangélium hirdetése akkor lesz hatékony, ha az élet tanúságtételén alapul, mint az első keresztények esetében, akik elmondhatták: »Azt hirdetjük nektek, amit hallottunk, amit saját szemünkkel láttunk...«[1] Akkor lesz hatékony, ha rólunk is elmondható lesz majd, ami róluk: »Nézd, hogy szeretik egymást, készek az életüket adni egymásért.«[2] Akkor lesz hatékony, ha konkrét módon éljük a szeretetet úgy, hogy adunk: válaszolunk a szükségét szenvedőknek, képesek vagyunk ételt, ruhát vagy otthont adni annak, akinek nincs, barátságot annak, aki magányos vagy reményvesztett, támaszt annak, aki próbatételekkel küzd. Ha így élünk, Jézus vonzerejéről teszünk tanúságot a világban, és másik Krisztussá válva hozzájárulunk ahhoz, hogy műve folytatódjék.»[3]

„Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

Mi is Jézus keresésére indulhatunk a fájdalomtól és a magánytól szenvedő emberekben. Nagy tisztelettel följajánlhatjuk, hogy haladjunk együtt az élet útján a béke felé, amelyet Jézustól kapunk. M. Pia is ezt tette a barátaival egy dél-olaszországi kis központban, ahol a menekülteket szolgálják, akiknek arcáról az elszenvedett háborúk és erőszakos tettek fájdalmas történetei olvashatók le.

„Hogy én mit keresek itt? – tette föl a kérdést M. Pia. – Jézus ad értelmet az életemnek és tudom, hogy őt ismerhetem föl és vele találkozhatom főleg a legsebezettebb testvéreimben. Az egyesületünkön keresztül följajánlottuk nekik az olasz nyelvoktatást, és a

segítségünket a munka- és lakáskeresésben, hogy először az anyagi szükségleteiket elégítsük ki. Megkérdeztük, hogy lelki segítséget is igényelnének-e, és ezt nagy örömmel fogadták az olasz kurzusra járó ortodox asszonyok. Egy másik központba baptista keresztények is érkeztek. A baptista lelkész segítségével megszerveztük, hogy vasárnaponként elkísérjük őket az istentiszteletre, jó néhány kilométernyire. Ebből a konkrét szeretetből megszületett és megerősödött a keresztények között a barátság, amelyet aztán tovább építettünk közös kulturális alkalmakkal, kerekasztal-beszélgetésekkel és koncertekkel is. Fölfedeztük, hogy egyetlen nép vagyunk, mely az egység építésének új útjait keresi a különbözőségben, hogy együtt tehessünk tanúságot Isten Országáról.”

Letizia Magri

[1] vö. 1Jn 1,1

[2] Tertullianus, *Apologetico*, 39,7

[3] C. Lubich, *Az élet igéje* 2005. május, Új Város 2005/05.

forrás: fokolare.hu